

THE

PUCKING

WRONG

GUY

MR. TÉVEDÉS

C.R. JANE

THE

PUCKING

WRONG
GUY

MR. TÉVEDÉS

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
C.R. Jane: *The Pucking Wrong Guy*
First published in Great Britain in 2023 by C.R. Jane

A kiadó megjegyzése:
A könyv egyes jelenetei fizikai és pszichikai erőszakot,
kényszerítést tartalmaznak, amelyek az olvasók érzékenységét
sérthetik.

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Cassie Chapman/Opulent Designs

ISBN 978-963-636-745-9

Minden jog fenntartva

Copyright © C.R. Jane 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Vágó Nándor 2025

CSAPATNÉVSOR

ARI LANCASTER, KAPITÁNY	24, VÉDŐ
WALKER DAVIS, KAPITÁNY	1, KAPUS
TOMMY RIVERS, KAPITÁNY	18, CENTER
EDDY WHITLOCK	2, KAPUS
FRANKIE THOMAS	6, JOBBSZÉLSŐ
JOHN SOTO	19, BALSZÉLSŐ
CALLUM SULLIVAN	29, VÉDŐ
TYSON CREED	8, VÉDŐ
CHASE YOUNG	7, CENTER
DAMIEN TURNER	23, VÉDŐ
RYAN MCAVOY	32, BALSZÉLSŐ
NATE BISHOP	9, VÉDŐ
SAM WILLIAMSON	21, CENTER
FLETCHER MARTINEZ	10, JOBBSZÉLSŐ
LENNOX OLSON	16, KAPUS
JAY SATHOFF	33, SZÉLSŐ
COLTON BATEMAN	64, SZÉLSŐ
ROMAN MARINO	56, CENTER
ADAM ANDERSON	20, VÉDŐ
MAXIM NIKOLAI	3, VÉDŐ
SULLIVAN PETROV	12, SZÉLSŐ
DOMINIC MCKAY	11, VÉDŐ
MANNY RICHARDSON	4, SZÉLSŐ

EDZŐK

KIM PALMER, VEZETŐEDZŐ
JONAS GRETZ, SEGÉDEDEZŐ
COLT ARCHER, SEGÉDEDEZŐ
ZANE MARKOV, SEGÉDEDEZŐ

Kérlek, olvasd el...

Kedves olvasóm, kérlek, vedd figyelembe, hogy ez egy sötétebb stílusú romantika, és mint ilyen, tartalmazhat és tartalmaz is potenciálisan érzékeny részeket. Ennek a történetnek az egyes elemei kizárólag a fantázia szüleményei, és nem szabad a való életben elfogadható viselkedésnek tekinteni. Férfi főhősünk birtokló, megszállott, és az a fekete öves zaklató, akire vártál. Ari Lancaster mindent megtesz, hogy megszerezze a lányt.

A témák közé tartozik a jégközi, zaklatás, manipuláció, sötét megszállottság, szexuális jelenetek. Főhősnőnknek problémái vannak az öngyűlölettel, önkárosítással, étkezési zavarral, és utalás történik a szülei halála okozta traumára. Megcsalás is szerepel benne, de nem a főszereplők között! Ari és Blake soha nem csálnák meg egymást. Nincsenek háremek vagy osztozás. Ari Lancasternek csakis egyvalakije van.

***Készülj fel, hogy belépsz az L. A. Kobrák világába...
Én figyelmeztettelek.***

LEJÁTSZÁSI LISTA A KÖNYVHÖZ

THE ALCOTT

The National (feat. Taylor Swift)

CHAMPAGNE PROBLEMS

Taylor Swift

MAKING THE BED

Olivia Rodrigo

CHEAP HOTEL

Leon Else

SO GOOD

Halsey

HAPPIEST YEAR

Jaymes Young

WAR OF HEARTS

Ruelle

BRUISES

Lewis Capaldi

DYING IN LA

Panic! At The Disco

HOLD ON

Chord Overstreet

BRIGHT LIGHTS AND CITYSCAPES

Sara Bareilles

LOCKSMITH

Sadie Jean

HATE ME

Blue October

FALLING

Harry Styles

HATE MYSELF

NF

ANCHOR

Nova Amor

GHOST OF YOU

5 Seconds of Summer

LOVER

Taylor Swift

HALLGASD MEG A SOROZAT PLAYLISTJÉT

<https://open.spotify.com/playlist/30vaRkoesAUb3kVTjLA7nV>

Minden vörös zászlós renegátomnak.

I ♥ Y.

„Nem hallottam őt, mert a két Stanley Kupa-gyűrűm betömte a fületem.”

– Patrick Roy, kapus

Hockey Boyfriends Anonymous
@hockyboyfriends_anonymous

Nyuszikáim, kapaszkodjatok meg a bugyitokban, mert forró híreket kaptunk. #serceg A magas, sötét hajú és jóképű Ari Lancaster már nem a Dallas Knights játékosa. #wtf Meglepő hír, tekintve, hogy épp most nyerte meg első Stanley Kupáját a régi csapatával. A mai sajtótájékoztatón az L. A. Kobrák bejelentették, hogy sikeresen lezárták a sztárvédő átigazolását. #welcometolalaland Nagyon hegyeztem a fületem, hogy rájőjjek az okára. De eddig semmi eredmény. Ha hallotok valamit, írjatok nekünk! Az az érzésünk, hogy bármi is az oka, biztosan izgalmas lesz.

12:00, 2023. szeptember 5. Twitter az iPhone számára

32,6k Újratweet 18,9k Idézés 75,8k Like

PROLÓGUS

LAYLA

Előtte

A szívem nehéz kővé vált a mellkasomban, ahogy kéz a kézben sétáltam a szociális segítőmmel a fölénk magasodó nevelőotthon felé. A szürke ég tükrözte a hangulatomat, és a levegő hidegebbnek tűnt a szokásosnál. Alig néhány hét telt el azóta, hogy elvesztettem a szüleimet, és a fájdalom még mindig friss volt, mint egy nyílt seb, amely soha nem gyógyul be.

Elképzelni sem tudtam, hogyan gyógyulhatna be.

Az épület ódon és félelmetes volt, magas téglafalai árnyékot vetettek a bejáratra. Nagyot nyeltem, és még erősebben szorítottam a mackómat a mellkasomhoz, hogy megnyugodjak. Azt kívántam, bárcsak visszafordulhatnék, bárcsak az egész egy rossz álom lenne, bárcsak hazamehetnék, ahol a szüleim tárt karokkal várának.

A szociális előadóm, Ms. Thompson gyengéden megszorította a szabad kezemet. Kedves szeme és meleg mosolya sem tudta elűzni a szomorúságot, amely úgy tapadt rám, mint egy második bőr.

– Minden rendben lesz, édesem – suttozta lány és megnyugtató hangon. Bólintottam, bár nem igazán hittem neki.

Azért voltam itt, mert senki nem akart engem. Akármit is mondjon, próbálhat pozitívan és vigasztalóan állni az egészhez, ez volt az igazság. Egyedül voltam. Nem volt senkim.

Ahogy beléptünk, úgy tűnt, a folyosó mindkét irányban a végtelenségig nyúlik. A falakat tompa bézs színű festék borította, a fénycsövek pedig úgy zümmögtek, mint a dühödt méhek. Dohos szag terjengett, régi papírra és a tisztítószerre emlékeztetett. A hely nem tűnt túl barátságosnak.

Ms. Thompson a folyosó végén lévő ajtó felé vezetett, léptei visszhangoztak a csendben. Beléptünk egy kis irodába, ahol egy szigorú tekintetű nő ült egy papírokkal telezsúfolt íróasztal mögött. Szürke haját szoros kontyba fogta hátul, és szemüvege az orra hegyén billegett.

– Á, Ms. Thompson...! – mondta a nő élénken. – Ő bizonyára az újonnan érkezett vendégünk. – Rám pillantott, a szeme rövid időre megenyhült, majd éles tekintete olyan intenzitással fúródott belém, hogy végigfutott a hideg a testemen.

– Igen – felelte Ms. Thompson tiszteletteljes hangon.
– Ó Layla.

Idegesen topogtam, és még erősebben szorongattam a plüssmackómat. Bárcsak itt lenne Anya és Apa! Ők mindig el tudták érni, hogy biztonságban érezzem magam.

A nő és Ms. Thompson suttogva váltott néhány szót, amit nem igazán tudtam elcsípni. Ahogy feszülten figyeltem, a szívem hevesen vert, és úgy éreztem, valami fontos dologról beszélnek.

– Hallottam a szüleiről – mondta a nő halkán. – Micsoda tragédia...!

– Igen. Ez egy határozottan nehezebb ügy – válaszolta Ms. Thompson, és a hangja együttérzéssel telt meg.

– Rájöttek már, hogy miért ölte meg?

Éreztem, hogy gombóc képződik a torkomban, és már nem próbáltam tovább figyelni. Anyáról és Apáról beszéltek. Könnyek gyűltek a szemembe, és megpróbáltam kikaplogni őket. Nem akartam, hogy ők ketten lássák, hogy sírok.

És nem akartam Anyára és Apára *úgy* gondolni.

Néhány további elsuttogott szó után a nő hátrasimította őszülő haját, bár szigorú kontyában egyetlen tincs sem lógott ki a helyéről. Felállt, és odasétált hozzám, majd leuggolt elé, és az arc kifejezése kissé megnyihült.

– Szia, Layla – mondta kedvesen. – A nevem Mrs. Anderson. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk neked, rendben?

Bólintottam, a hangom megakadt a torkomon.

– Gyere, megmutatom a helyed. – Mrs. Anderson felém nyújtotta a kezét, én pedig ösztönösen megragadtam. Hideg és csontos volt, semmiben sem hasonlított Anya kezére. Egyik idegen sem tűnt Anyához hasonlóknak, akiknek odaadtak, mióta a rendőrség rám talált a házunkban.

Mrs. Anderson nem vesztegette az időt, kivezetett az irodából, át egy másik folyosóra.

Ahogy haladtam mellette, letöröltem egy kiszökő könnycseppet, és közben majdnem elejtettem a mackómat.

Magányos érzés volt végigmenni a folyosón, minden lépés szívdobbanásként visszhangzott a csendben. Mrs. Anderson mellettem kopogó egyenletes léptei alig nyugtattak meg, miközben továbbmerészkedtem az ismeretlenbe. A falakon régi fényképek lógtak, olyan gyerekekről, akik korábban itt éltek, mosolyuk megdermedt az időben. Kíváncsi voltam, hol lehetnek most.

Voltak valaha is boldogok?

Egy ajtóhoz érkeztünk, amelyet Mrs. Anderson kinyitott – a mozdulatot halk nyikorgás kísérte. A szoba kicsi, egyszerű volt, és hideg. Két ágy állt odabent takarosan megvetett paplannal, egy íróasztal egy székkal, és egy polc néhány könyvvel. Halvány fény szűrődött át a függönyökön, amely szürkés árnyalatú ragyogásba vont mindent.

– Ez lesz a te szobád, Layla – mondta Mrs. Anderson kedves hangon. – Michelle-lel fogod megosztani. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan itt lesz, és megismerkedhettek egymással. Nyugodtan csináljatok vele, amit csak akartok, hogy a magatokénak érezzétek.

Ahogy körülnéztem, nem úgy tűnt, mintha Michelle bármit is tett volna azért, hogy a magáénak érezze. A gyomrom még jobban megremegett az idegességtől.

Körülnéztem, és a gyász érzése öntött el. Ez nem a régi szobám otthon, amely tele volt ismerős poszterekkel és Anya főztjének illatával. Tudtam, hogy hálásnak kellene lennem, hogy itt lehetek, mivel senki más nem akart engem, de valahogy semmi sem volt a helyén. A falakat nem a levendula lágy árnyalatára festették, és nem borították őket mindenütt kis családunk kalandjainak képei. Az ágy nem volt tele plüssállatokkal. És az éjjeliszekrényen nem voltak virágok, mint amilyeneket Apa minden héten hozott nekem azokkal együtt, amiket Anyának vett.

– Köszönöm – suttogtam remegő hangon.

– Szívesen, kedvesem – válaszolta Mrs. Anderson lágy mosollyal, és nem vett tudomást a hangomban lévő fájdalomról. – Ha bármire szükséged van, ne habozz kérni. Nemsokára küldök valakit, aki körbevezet téged. A vacsorát hatkor tálaljuk a nagyteremben.

Még mindig a szavaimmal küszködve bólintottam. Egyedül hagytam a szobában, és becsukta maga mögött az ajtót. Ahogy a mackómat a mellkasomhoz szorítva leültem az ágy szélére, magány öntött el. A könnyek, amelyeket korábban visszatartottam, most féktelenül folytak végig az arcomon.

Minél több perc telt el, annál erősebben kavargtak az érzelmeim, mint egy vihar, egy heves vihar, amit képtelen voltam irányítani. A veszteség fájdalma, a nyers magány könnyörtelen hullámként zúdult rám, amely átszakította nyugalmam törekeny gátját. Úgy éreztem, mintha belefulladás a könnyek óceánjába, minden előtörő zokogás a mélyen eltemetett fájdalom visszhangja volt. A pánik úgy karmolt a mellkasomba, mint egy gonosz vadállat, amely kitöréssel fenyegetett.

A szoba, ez az idegen tér, mintha összeszűkült volna körülöttem, és az ismeretlenség kényszerzubbonyaként szorult rám, amelyből nem tudtam kiszabadulni. A szívem hevesen vert, zihálva kapkodtam a levegőt. Egy szakadék szélén tántorogtam. A világ szédítő táncot lejtve forogni kezdett, amitől megzavarodtam, és küszködve igyekeztem kapaszkodót találni.

Elég. Nem maradhatok itt. Kétségbeesett zihálással tántorodtam le az ágyból, a látásomat sós víz homályosította el, a plüssmackóm pedig kiesett a kezemből. Őrült vágásban végigsprinteltem a folyosón, hogy elmeneküljek a közelebbi pánik elől. Kirohantam az épületből az árvaház mögötti mezőre, ahol az arcomat simogató hűvös szellő éles kontrasztot alkotott a bennem uralkodó zűrzavarral.

Öszeestem a fűben, egyre jobban eluralkodott rajtam a pánik. Olyan volt, mintha a világ darabokra tört volna, és én elveszttem a törmelékben. Aztán egy hang hasított keresztül a káoszon.

– Hé, hé... Semmi baj! Csak koncentrálj a légzésedre. Itt vagyok.

Kipislogtam a könnyáztatta szempilláimon keresztül, és láttam, hogy egy fiú áll ott aggodalomtól csillogó szemmel. Úgy nézett rám, mintha tényleg látott volna. Nem volt benne szánalom, mint a rendőrök szemében... mindenkiében. Mélyzöld tekintetéből hiányzott a lemondás, amit Ms. Thompson és Mrs. Anderson sugárzott felém. Nem, a szeme mélyén csak azt láttam, hogy törődik velem. A jelenléte olyan volt, mint egy mentőöv a viharban, ami kapaszkodót nyújtott nekem a pánik közepette. A szeme szelíd volt, a hangja pedig megnyugtató, amikor újra megszólalt.

– Mély lélegzet, tündérke, majd lassan fújd ki a levegőt. Remekül csinálsz.

A pánik kezdett elszállni, a helyét olyan nyugalom vette át, amelyről nem is gondoltam volna, hogy lehetséges.

Egy percre elszállt az örület. A világ eltűnt körülöttem, és nem maradt más, csak a csend.

Miután a pánik visszavonult, letöröltem a könnyeim maradványait, s a hála és a kíváncsiság keverékével a tekintetemben felnéztem a fiúra.

Valamivel idősebbnek tűnt nálam, a haja vad fekete hullámokban örvénylett a fején, mintha saját akarattal rendelkezett volna. Élénkzöld szemében huncutság csillant, és valami megdobogtatta a szívemet.

Koszfolt virított az arcán, a vigyora pedig szélesen ragyogott, mintha milliónyi titkot tudna, és alig várná, hogy megossa velem őket. Az ajkai olyan természetes magabiztossággal íveltek felfelé, amelyet még soha nem láttam senkinél.

Úgy állt ott, mintha övé lenne a világ, laza testtartással és mindenre készen.

– Köszönöm! – sikerült végül kiböknöm, amikor rájöttem, hogy csak bámulom őt.

A mosolya még szélesebb lett, mintha olyan napsütés ragyogna odabent, amit nem tudna visszatartani.

– Nem nagy ügy. – A tekintete végigfutott az arcomon, én pedig letöröltem a még mindig csöpögő könnyeket. – Egyébként Ari vagyok.

Megremegett a hangom, amikor válaszoltam:

– Layla.

– Layla – ismételte meg a nevem, és kinyújtotta a kezét, hogy felsegítsen a földről.

Egy hosszú percig csak meredtem rá, és nem értettem, miért tűnik olyan nagy döntésnek.

Amikor végre kinyújtottam a kezem, és megragadtam az övét, a sorsom megpecsételődött.

Csak még nem tudtam róla.